

alkalmas egyéb területek erdősítésének tárgyalására. Ezeket a területeket legmegfelelőbbben cserjékkel és alacsonyabbrendű fajokkal (pl. olajfűz, galagonya, kökény, vadkörte stb.) készítik elő a nemesebb fajok számára. Az értekezés adatai szerint az 1921. év közepétől 1926 tavaszáig a birtokosok az Alföldön 6.665·2 hektárt önként fásítottak, a kincstár pedig 1878—1910 között 8.325 hektár nyílt futóhomokot kötött meg fásítással. Az értekezés a továbbiakban leszögezi, hogy míg a régi területen 1913-ban 17,681.000 m³ fa termeltetett ki, addig a mai határokon belül évenként csak 1,627.800 m³ faanyagot tudunk termelni. A mostani terméseredmény tehát egy tizedrészét sem éri el a réginek. A fatermelés viszonylag is igen nagymértékű hanyatlásának okát a szerző abban találja, hogy, amint már említettük, a legjobban berendezett és legvirágzóbb korlátolt forgalmú, főleg állami, erdőbirtokokban veszteségünk az átlagosnál jóval nagyobb, másrészt a megmaradt erdők között elég sok a rendszeres gazdálkodásra kevésbé alkalmas és a túlhasznált erdő.

A harmadik részben a szerző az 1879:XXXI. t.-cikknek, továbbá a később alkotott erdészeti törvényeknek főbb rendelkezéseit, valamint az erdészeti szakképzést, szakirodalmat ismerteti. Végeredményben azután oda konkludál, hogy az erdőgazdaság fejlesztése terén a jövő legfontosabb és mielőbb megvalósítandó feladatát a régi mulasztások helyrehozatala s a jelenlegi erdők teljesítőképességének fokozása képezi. Ennek a feladatnak sikeres megoldását egy generális új erdőtörvény megalkotásától reméli, mely törvény az erdők fenntartását és gazdaságos használatát minden erdőre kiterjedőleg biztosítani fogja. Sz. Z. dr.

Magyar Biztosítási Évkönyv XX. évfolyam 1927/28.

Annuaire hongrois des Assurances. Année XX, 1927/1928.

Kiadják: A Biztosítási és Közgazdasági Lapok. Budapest, 1928. 442 l.

Édíté par: *Biztosítási és Közgazdasági Lapok. Budapest, 1928. 442 pages.*

Résumé. Par le choix judicieux de ses matériaux, l'Annuaire comble une lacune. Le premier chapitre comprend les principales lois et ordonnances relatives aux assurances; le deuxième l'historique, la situation et les résultats des Compagnies d'assurance; le troisième, des études sur les questions actuelles des assurances.

*

A biztosításügy kérdése a háború után szép lendületnek indult közgazdasági irodalmunknak

még mindig eléggé mostohán kezelt gyermeke. A biztosítási kérdések egész komplexumát felölelő szakkönyvünk pl. még mindig nincs s az ország gazdasági életének szempontjából oly fontos biztosításügy az egyetemi stúdiumok közt sem foglalja el az őt megillető helyet. Kétségtelen, hogy a biztosítási szakirodalom fellendülésével szoros kapcsolatban van a szakképzés és utódnevelés eredményességének kérdése, másfelől a biztosítási eszme népszerűsítése és propagálása terén is az irodalmi tevékenységre hárul az a feladat, hogy a társadalom széles rétegeinek a biztosítással szemben még mindig tapasztalható közönyösségét vagy éppen anti-pátiáját eloszlassa. Hogy pedig gazdasági és szociális szempontból mit jelent az, hogy minél szélesebb rétegekben verjen gyökeret a biztosítás fontosságának és szükségességének tudata, bővebb fejtegetésre nem szorul.

Ezek a gondolatok vetődnek fel önkénytelenül előttünk, amikor a most megjelent Magyar Biztosítási Évkönyv 1927/28. évi kötetében lapozgatunk. A kiadvány gondosan és célszerűen megválasztott anyagával kétségkívül hézagpótló munkának tekinthető s szegényes biztosítási irodalmunkat értékes termékkel gyarapítja. Az Évkönyv három részre oszlik: az első fejezet a legfontosabb biztosítási törvényeket és rendeleteket tartalmazza. A második fejezet az egyes biztosítótársaságok helyzetét, üzleti eredményeit, működési körét ismerteti a történelmi fejlődés rövidre fogott praktikus vázolásával. A harmadik rész végül szakszerű tanulmányokat tartalmaz a biztosítás aktuális kérdéseiről. Mint látható, az Évkönyv gazdag anyaga nemcsak a szakemberek, hanem az érdeklődő nagyközönség számára is becses ismeretforrásokat tartalmaz. A magunk részéről kívánatosnak tartanánk, hogy az Évkönyv harmadik része, a propagandisztikus szempontot is honorálva, a jövőben a biztosítás egyes ágazatainak lényegét és jelentőségét példázó, a nagyközönség számára szánt, lexikonszerű ismertetésekkel bővítettessék. Jóllehet ez szorosan véve nem egy Évkönyv feladata, de a biztosítási eszme terjesztésére minden alkalmat meg kell ragadnunk. A kiadvány utolsó részében közölt összefoglaló adatok is kiegészíthetők volnának még néhány érdekes adattal (a biztosítottak száma, a biztosított összeg, a társulatok részvényeinek tőzsdei árfolyamalakulása stb.). Mindezek azonban olyan természetű kiegészítések, melyek az évek folyamán bizonyára pótolhatni fognak, s a jelen Évkönyv értékét nem csökkentik, melynek szerkesztőségét hasznos munkájáért elismerés illeti.

H. S. dr.